

The Name by Which Ye Are Called

By Elder B. Corey Cuvelier
Of the Seventy

Numele cu care sunteți chemați

Vărstnicul B. Corey Cuvelier
din Cei Șaptezeci

October 2025 general conference

What does it mean to be called by the name of Christ?

President Russell M. Nelson taught that if the Lord were speaking to us directly, the first thing He would make sure we understand is our true identity: we are children of God, children of the covenant, and disciples of Jesus Christ. Any other designation will ultimately let us down.

I learned this for myself when my oldest son received his first cell phone. With great excitement, he began entering the names of his family and friends into his contacts. One day I noticed his mom was calling. On the screen appeared the name “Mother.” That was a sensible and dignified choice—and, I’ll admit, a sign of respect for the better parent in our home. Naturally, I got curious. What name had he given me?

I scrolled through his contacts, assuming that if Wendi was “Mother,” I must be “Father.” Not there. I searched for “Dad.” Still nothing. My curiosity turned into mild concern. “Does he call me ‘Corey?’” No. In a last-ditch effort, I thought, “We’re soccer players—maybe he calls me ‘Pelé.’” Wishful thinking. Finally, I called his number myself, and two words popped up on his screen: “Not Mother”!

Brothers and sisters, by which name are you called?

Jesus called His followers by many names: Disciples. Sons and daughters. Children of the prophets. Sheep. Friends. The light of the world. Saints. Each carries eternal significance and underscores a personal relationship with the Savior.

But among these names, one rises above the

Ce înseamnă să fim chemați după numele lui Hristos?

Președintele Russell M. Nelson ne-a învățat că, dacă Domnul ne-ar vorbi direct, primul lucru pe care El S-ar asigura că îl înțelegem este adevărata noastră identitate: suntem copii ai lui Dumnezeu, copii ai legământului și ucenici ai lui Isus Hristos. Orice alt atribut ne va dezamăgi în cele din urmă.

Am aflat singur acest lucru când fiul meu cel mai mare a primit primul său telefon mobil. Cu mare entuziasm, a început să pună numele membrilor familiei și prietenilor săi în lista lui de contacte. Într-o zi, am observat că îl suna mama lui. Pe ecran a apărut numele „Mama”. Aceea a fost o alegere înțeleaptă și demnă – și, recunosc, un semn de respect față de părintele mai bun din căminul nostru. Firește, am devenit curios. Ce nume mi-a dat mie?

Am răsfoit prin contactele lui, presupunând că, dacă Wendi era „Mama”, eu trebuia să fiu „Tata”. Nu am găsit nimic. Am căutat „Tati”. Tot nimic. Curiozitatea mea s-a transformat într-o ușoară îngrijorare. „Îmi spune «Corey?»” Nu. Într-un ultim efort, m-am gândit: „Suntem jucători de fotbal – poate că îmi spune «Pelé»”. Am fost optimist. În cele din urmă, l-am sunat eu și două cuvinte au apărut pe ecran: „Nu mama”!

Dragi frați și surori, cu ce nume sunteți chemați?

Isus i-a chemat pe cei care L-au urmat folosind multe nume: ucenici. Fii și fiice. Copii ai profeților. Oi. Prieteni. Lumina lumii. Sfinți. Fiecare are o semnificație eternă și subliniază relația personală cu Salvatorul.

Dar, dintre aceste nume, unul se ridică dea-

rest—the name of Christ. In the Book of Mormon, King Benjamin powerfully taught:

“There is no other name given whereby salvation cometh; therefore, I would that ye should take upon you the name of Christ. ...

“And it shall come to pass that whosoever doeth this shall be found at the right hand of God, for he shall know the name by which he is called; for he shall be called by the name of Christ.”

Those who take upon themselves the name of Christ become His disciples and witnesses. In the book of Acts, we read that after the Resurrection of Jesus Christ, chosen witnesses were commanded to testify that whosoever believed in Jesus, was baptized, and received the Holy Ghost would receive a remission of sins. Those who received these sacred ordinances assembled with the Church, became disciples, and were called Christians. The Book of Mormon also describes believers in Christ as Christians and covenant people as “the children of Christ, his sons, and his daughters.”

What does it mean to be called by the name of Christ? It means making and keeping covenants, always remembering Him, keeping His commandments, and being “willing ... to stand as witnesses of God at all times and in all things.” It means standing with prophets and apostles as they carry Christ’s message—with its doctrine, covenants, and ordinances—across the world. It also means serving others to relieve suffering, being a light, and bringing hope in Christ to all people. Of course, this is a lifelong pursuit. The Prophet Joseph Smith taught that “this is a station to which no man ever arrived in a moment.”

Because the journey of discipleship takes time and effort built “line upon line, precept upon precept,” it’s easy to get caught up in worldly titles. These yield only temporary value and will never be enough on their own. Redemption and the things of eternity only “cometh in and through the Holy Messiah.” Therefore, following prophetic counsel to make discipleship a priority is both timely and wise, especially in an age of so many competing voices and influences. This was at the heart of King Benjamin’s counsel when he said, “I would that ye should remember to retain the name [of Christ] written always in

supra celorlalte – numele lui Hristos. În Cartea lui Mormon, regele Beniamin ne-a învățat cu putere:

„Nu este niciun alt nume dat prin care vine salvarea; de aceea, doresc ca să luați asupra voastră numele lui Hristos...”

Și se va întâmpla că oricine va face aceasta va fi găsit la dreapta lui Dumnezeu, căci el va cunoaște numele prin care este chemat; căci el va fi chemat prin numele lui Hristos”.

Cei care iau asupra lor numele lui Hristos devin ucenicii și martorii Săi. În Faptele apostolilor, citim că, după învierea lui Isus Hristos, martorilor aleși ai lui Dumnezeu li s-a poruncit să depună mărturie că oricine crede în Isus, este botezat și primește Duhul Sfânt va primi iertarea păcatelor. Cei care primeau aceste rânduieli sacre se alăturau Bisericii, deveneau ucenici și erau numiți creștini. Cartea lui Mormon îi descrie, de asemenea, pe credincioșii în Hristos drept creștiniși pe cei din poporul de legământ drept „copiii lui Hristos, fiii și fiicele Lui”.

Ce înseamnă să fim chemați după numele lui Hristos? Înseamnă să facem legăminte și să le ținem, să ne amintim întotdeauna de El, să ținem poruncile Saleși să fim „dornici... să [fim] martorii lui Dumnezeu în toate timpurile și în toate lucrurile”. Înseamnă să sprijinim profeții și apostolii în timp ce duc mesajul lui Hristos – cu doctrina, legămintele și rânduielile lui – în întreaga lume. Înseamnă, de asemenea, să slujim altora pentru a alina suferința, a fi o lumină și a aduce speranță în Hristos tuturor oamenilor. Desigur, acesta este un obiectiv pentru întreaga viață. Profetul Joseph Smith ne-a învățat că „acesta este un nivel la care niciun om nu a ajuns într-o clipă”.

Deoarece călătoria uceniciei necesită timp și efort consecvent „rând după rând, precept după precept”, este ușor să ne lăsăm prinși în titlurile lumii. Acestea aduc valoare doar temporară și nu vor fi niciodată suficiente singure. Mântuirea și lucrurile eternității „[vin doar] în și prin Mesia cel Sfânt”. Prin urmare, faptul de a urma sfatul profetic de a face din ucenicie o prioritate este atât oportun, cât și înțelept, mai ales într-o perioadă în care există atât de multe glasuri și influențe contradictorii. Acesta a fost elementul central al sfatului regelui Beniamin când a spus: „Aș vrea ca să vă aduceți aminte să păstrați

your hearts, ... that ye hear and know the voice by which ye shall be called, and also, the name by which he shall call you.”

I’ve seen this in my own family. My great-grandfather Martin Gassner was changed forever because a humble branch president answered the Savior’s call. In Germany in 1909, times were tough and money was tight. Martin worked as a welder in a pipe manufacturing plant. By his own admission, most paydays ended in drinking, smoking, and buying rounds at the pub. His wife finally warned him that if he didn’t change, she would leave.

One day, Martin’s coworker met him on the way to the pub with a crumpled religious booklet in his hand. He had found it on the street and told Martin that he felt something different after reading the pamphlet entitled *Was wissen Sie von den Mormonen?*, or *What Do You Know About the Mormons?* I’m certain that title has changed.

An address stamped on the back was just legible enough to decipher where the church was located. It was a considerable distance away, but they were moved by what they read and decided to take the train that Sunday to investigate. When they arrived, they found that the address was not the church they expected but a funeral home. Martin hesitated—because, really, a church in a funeral home sounded a little too much like a package deal.

But upstairs, in a rented hall, they found a small group of Saints. A man invited them to testimony meeting. Martin was touched by the Spirit and was so impressed by the simple, fervent testimonies that he bore his testimony. And it was there, in that most unlikely place, that he said he already knew it must be true.

Afterward the man introduced himself as the branch president and asked if they would return. Martin explained that he lived too far away and couldn’t afford the weekly trip. The branch president simply said, “Follow me.”

They walked a few blocks to a nearby factory where the branch president’s friend worked. After a short conversation, Martin and his friend were both offered jobs. Then the branch president led them to an apartment building and secured housing for their families.

All of this happened within two hours.

numele [lui Hristos] scris pentru totdeauna în inimile voastre, pentru ca... să auziți și să cunoașteți glasul prin care veți fi chemați, precum și numele cu care El vă va chema”.

Am văzut acest lucru în familia mea. Străbunicul meu, Martin Gassner, s-a schimbat pentru totdeauna deoarece un umil președinte de ramură a răspuns chemării Salvatorului. În Germania, în 1909, vremurile erau grele, iar banii erau puțini. Martin lucra ca sudor într-o fabrică în care se produceau țevi. După cum el a mărturisit, majoritatea zilelor de salariu se terminau cu băutură, fumat și făcut cînste la bar. În cele din urmă, soția lui l-a avertizat că, dacă nu se schimba, ea avea să plece.

Într-o zi, colegul lui Martin l-a întâmpinat în drum spre bar cu o broșură despre religie mototolită în mână. O găsisse pe stradă și i-a spus lui Martin că a simțit ceva diferit după ce a citit broșura intitulată *Was wissen Sie von den Mormonen?* sau *Ce știți despre mormoni?*. Sunt sigur că acel titlu a fost schimbat.

O adresă șampilată pe spate era suficient de lizibilă pentru a descifra unde se afla biserica. Aceasta era la o distanță considerabilă, dar au fost mișcați de ceea ce au citit și au hotărât să ia trenul în acea duminică pentru a cerceta. Când au ajuns, au descoperit că la adresa aceea nu era o biserică așa cum se așteptau, ci era o casă funerară. Martin a ezitat – pentru că, sincer, o biserică într-o casă funerară era exagerat.

Dar, la etaj, într-o sală închiriată, au găsit un mic grup de sfinți. Un bărbat i-a invitat la adunarea de mărturii. Martin a simțit Spiritul și a fost atât de impresionat de mărturiile simple și arzătoare, încât și-a depus mărturia. Și acolo, în acel loc foarte ciudat, a spus că știa deja că trebuie să fie adevărat.

După aceea, bărbatul s-a prezentat drept președintele de ramură și a întrebat dacă se vor întoarce. Martin a explicat că locuiau prea departe și nu-și permiteau acea călătorie săptămânal. Președintele de ramură a spus simplu: „Urmați-mă”.

Au mers câteva străzi la o fabrică din apropiere unde lucra un prieten al președintelui de ramură. După o scurtă conversație, lui Martin și prietenului său li s-au oferit locuri de muncă. Apoi, președintele de ramură i-a condus la o clădire de apartamente și a asigurat cazare pentru familiile lor.

Toate acestea s-au întâmplat în două ore. Fa-

Martin's family moved the following week. Six months later they were baptized. The man once known as a hopeless drunk became so ardent in his new faith that people in town began calling him, perhaps not so affectionately, "the priest."

As for the branch president, I cannot tell you his name—his identity has been lost to time. But I call him a disciple, ambassador, Christian, good Samaritan, and friend. His influence is still felt 116 years later, and I stand on the shoulders of his discipleship.

"There is a saying that you can count the seeds in an apple, but you can't count the apples that come from one seed." The seed planted by the branch president has produced countless fruit. Little would he have known that 48 years later, several generations of Martin's family on both sides of the veil would be sealed in the Bern Switzerland Temple.

Perhaps the greatest sermons are the ones we never hear but those we see in the quiet, unassuming actions and deeds observed in the lives of ordinary people who, trying to be like Jesus, go about doing good. What this gracious branch president did was not part of a checklist. He was simply living the gospel as described in the book of Alma: "They did not send away any ... that were hungry, or that were athirst, or that were sick, ... they were liberal to all, both old and young, ... both male and female." And, a point we should not overlook, they did not send away any "whether out of the church or in the church."

Those who take upon themselves the name of Christ recognize, as Joseph Smith said, "A man filled with the love of God, is not content with blessing his family alone, but ranges through the whole world, anxious to bless the whole human race."

This is how Jesus lived. In fact, He did so much that His disciples couldn't write it all down. The Apostle John recorded, "There are also many other things which Jesus did, the which, if they should be written every one, I suppose that even the world itself could not contain the books that should be written."

Let us strive to follow Christ's example, doing good and making discipleship a lifelong priority so that each time we interact with others, they will feel God's love and the confirming

milia lui Martin s-a mutat săptămâna următoare. Șase luni mai târziu, au fost botezați. Omul care fusese odată cunoscut ca un bețiv fără speranță a devenit atât de înflăcărat în noua lui credință, încât oamenii din oraș au început să-l numească, poate nu atât de afectuos, „preotul”.

Cât despre președintele de ramură, nu vă pot spune numele său – identitatea lui s-a pierdut cu timpul. Dar eu îl numesc ucenic, trimis împluternicit, creștin, bun samaritean și prieten. Influența lui încă se simte 116 ani mai târziu, iar eu stau pe umerii uceniciei lui.

„Este o vorbă care spune că poți număra semințele dintr-un măr, dar nu poți număra merele care ies dintr-o sămânță.” Sămânța plantată de președintele de ramură a dat nenumărate roade. Nu avea cum să știe că, 48 de ani mai târziu, mai multe generații ale familiei lui Martin de ambele părți ale vălului aveau să fie pecetluite în Templul Berna, Elveția.

Poate că cele mai mărețe predici sunt cele pe care nu le auzim niciodată, cele pe care le vedem în acțiunile și faptele tăcute, modeste, observate în viața oamenilor obișnuiți care, încercând să fie ca Isus, umblă din loc în loc făcând bine. Ceea ce a făcut acest amabil președinte de ramură nu a fost inclus într-o listă cu lucruri de făcut. El, pur și simplu, trăia potrivit Evangheliei, așa cum este descris în cartea lui Alma: „Ei nu au alungat pe nimeni care era... flămând, însetat sau bolnav... ei erau darnici cu toți, bătrâni și tineri... bărbați și femei”. Și, un lucru pe care nu ar trebui să-l trecem cu vederea, ei nu au alungat pe nimeni, „fie că erau din afara Bisericii sau aparțineau Bisericii”.

Cei care iau asupra lor numele lui Hristos recunosc, așa cum a spus Joseph Smith, că „un om plin de dragostea lui Dumnezeu nu se mulțumește să-și binecuvânteze doar familia lui, ci dragostea lui se extinde asupra întregii lumi, fiind dornic să binecuvânteze întreaga rasă umană”.

Așa a trăit Isus. De fapt, El a făcut atât de multe, încât ucenicii Săi nu au putut să scrie totul. Apostolul Ioan a consemnat: „Mai sunt multe alte lucruri, pe care le-a făcut Isus, care, dacă s-ar fi scris cu de-a mărunțul, cred că nici chiar în lumea aceasta n-ar fi putut încăpea cărțile care s-ar fi scris”.

Fie ca noi să ne străduim să urmăm exemplul lui Hristos, să facem bine și să facem din ucenicie o prioritate pentru întreaga viață, astfel încât, de fiecare dată când interacționăm cu alții, ei să

power of the Holy Ghost. Then we may join my great-grandfather and millions of others who have declared, like the disciple Andrew, “We have found the Messiah.”

In the end, our identity isn’t defined by the world. But our discipleship is defined by the ordinances we receive, the covenants we keep, and the love we show to God and neighbor by simply doing good. As President Nelson taught, we are indeed children of God, children of the covenant, disciples of Jesus Christ.

I testify that Jesus Christ lives and has redeemed us. He is the One who said, “I have called thee by ... name; thou art mine.” In the name of Jesus Christ, amen.

simtă dragostea lui Dumnezeu și puterea care confirmă a Duhului Sfânt. Apoi, ne putem alătura străbunicului meu și altor milioane de oameni care au declarat, asemenea ucenicului Andrei: „Noi am găsit pe Mesia”.

În cele din urmă, identitatea noastră nu este definită de lume. Dar ucenicia noastră este definită de rânduielile pe care le primim, de legămintele pe care le ținem și de dragostea pe care o arătăm lui Dumnezeu și aproapelui nostru făcând, pur și simplu, bine. Așa cum ne-a învățat președintele Nelson, noi suntem, într-adevăr, copii ai lui Dumnezeu, copii ai legământului și ucenici ai lui Isus Hristos.

Depun mărturie că Isus Hristos trăiește și ne-a mântuit. El este Cel care a spus: „Te chem pe nume: ești al Meu”. În numele lui Isus Hristos, amin.